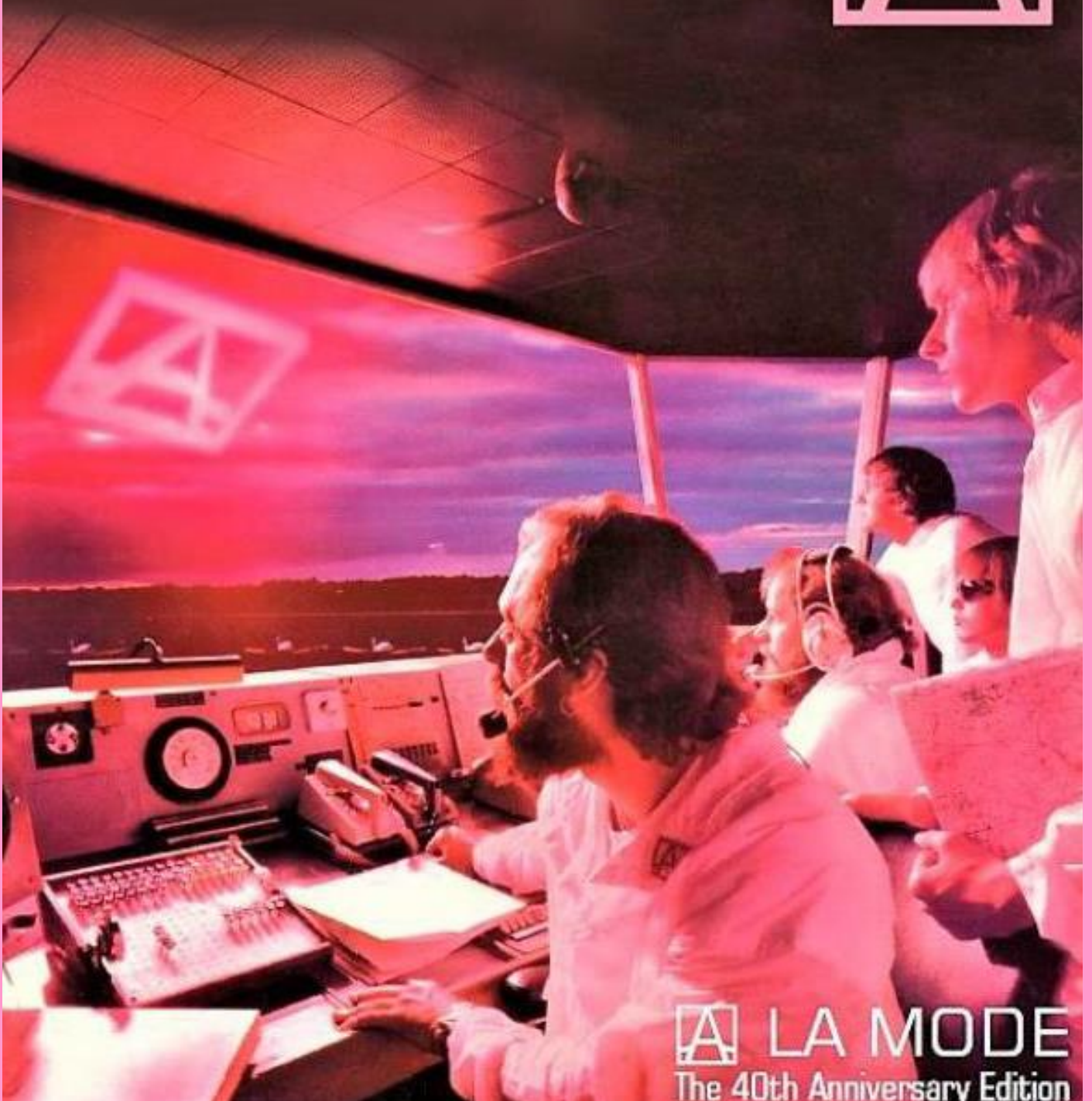

 NEW DAY #139 JETHRO TULL
REPORT

 LA MODE
The 40th Anniversary Edition

AND Report 139

Tak tedy ... čím začít? Předpokládám, že to musí být Návrat Jethro Tull, píše Dave Rees z britského fanzinu Jethro Tull „A New Day“...

Nedávno došlo na Facebooku k velkému pozdvižení (a kdy nedochází?) ohledně příspěvku Rolling Stone, který zveřejnil, že Ian Anderson v příspěvku o nové knize textů (o ní více později) ohlásil nové album JETHRO TULL. Při bližším zkoumání příspěvku však vyšlo najevo, že pouze oznámil nadcházející vydání JEHO nového alba, bez zmínky o Jethro Tull. To zjevně nezastavilo lavinu komentářů fanoušků, pozitivních i negativních.

Poté mi později Ian potvrdil, že nové album **The Zealot Gene** bude oficiálně albem **Jethro Tull**, ne lana Andersona. Cituji jeho samotného:

"Ano - bude to představeno jako nové album Jethro Tull, protože tři členové kapely jsou se mnou 10 až 15 let a vystupují v různých ohledech jako Jethro Tull." Takže mnohem déle než většina sestav a hudebníků Tull. Myslím, že si své frčky vysloužili. Název je The Zealot Gene a je uveden i v knize textů Tichý zpěv. Nyní jsem víceméně dokončil 7 celých skladeb a zbytek jsou v podstatě lehké akustické kousky. Doufejme, že k vydání dojde později v tomto roce, ale před výročním vydáním Broadsword, na kterém nyní pracujeme pro rok 2022. "

To bude pro mnohé, zejména pro hlučnou skupinu „No Martin, No Tull“, kontroverzní, ale já osobně rozhodnutí vítám. Jethro Tull jako kapela skončili 31. července 2011, když odehráli svůj poslední koncert v Mnichově, na oslavu svých 54. narozenin. Nebo to mohla být jen náhoda? Je to téměř před 10 lety a určitě je čas jít dál. Martin Barre určitě jde, a tak musíme i my všichni. Pro drtivou většinu lidí je Ian Anderson Jethro Tull. Nemyslím zaryté a skalní fanoušky, jako jsme my, ale miliony lidí, kteří mají minimálně zájem o Tull. Víme, že Martin byl neuvěřitelně důležitou součástí zvuku Tull a bez něj to samozřejmě nikdy nebude stejné, ale pokud Ian Anderson říká, že jeho kapelou jsou Jethro Tull, pak jsou to Jethro Tull. Jak už jsem si řekl, nemohu si pomoci, ale Thick As A Brick 2 a Homo Erraticus považuji za alba Jethro Tull stejně tak, až na jméno kapely ... a samozřejmě chybějícího Martina Barreho. Jsou to kapelová alba, na rozdíl od Rupí's Dance, Secret Language of Birds a tak dále. Ano, Ian je velmi často citován, když řekl: „Bez Martina Barreho to nebudou Jethro Tull“, ale je jasné, že si to rozmyslel, a má na to právo. A nikdy to jméno nezrušil, nebo jo? Nikdy mi nevyhovovala nejistota / nerozhodnost / zmatek ohledně uvádění koncertů lana Andersona po „rozchodu“ a popisy nedávných turné jako „Ian Anderson hraje Jethro Tull“, „Jethro Tull - The Prog Years“, „Jethro Tull - The Rock Opera“ atd. Nazývájme věci pravými jmény, ať jsou to znovu Tull, a podívejme se, jak zní nová kapela. Členové kapely přicházejí, členové kapely odcházejí, ale obsedantně – kompulsivní ¹ část mého já vítá pokračování jména Jethro Tull ... a jeho obchodní aspekt má samozřejmě velký smysl! Myslím / doufám, že příchod nového alba Tull bude velkou novinkou ... relativně vzato. Drsnou realitou je, že by se mohlo jednat o poslední album od Jethro Tull / lana Andersona, ale pokud by mělo být spojeno s úspěchem, šance na další album za rok nebo dva by to výrazně zlepšilo. Stále není uvedeno žádné datum vydání alba a já vím, že jsem to řekl už nesčetněkrát, ale ano, podle lanových komentářů se zdá být na řadě letos. Navrhují jako dobré datum 31. července 2021, tedy přesně 10 let od „finálního“ koncertu Tull. A samozřejmě na oslavu svých (polknutí) 64. narozenin! DR

---

¹ **Obsedantně-kompulsivní porucha** (lat. *sedo* sedět, doslova posedlost; lat. *compello, compulsus* pohánět), zkratkou **OCD** (z angl. obsessive-compulsive disorder) je neurotická duševní porucha, při které člověk trápí opakované myšlenky (nazývané „obsese“) nebo cítí potřebu opakovaně provádět určité rituály v míře, která zhoršuje jeho obecné fungování

Je smutné, že ani o jednom z letošních Record Store Days nevyjde na vinylu nic od **Jethro Tull**; DVĚ plánovaná vydání byla pozastavena pro „velký problém kapacity lisování vinylu“, a byla posunuta dál do roku 2022 ... stejně jako 2LP vinylové vydání „Ian Anderson plays orchestral Jethro Tull. Snaha byla, ale letos to prostě nejde...

My ve vydavatelství A New Day se za to cítíme částečně zodpovědní, protože problém s kapacitou lisování vinylu byl téměř jistě způsoben našimi plány vydat **TALLIS** In Alia Musica Spero na vinylu! Ano, vy nevěřící Tomášové, chytili jsme „rohý za býka“ a rozhodli jsme se, že na 180gm vytiskneme velmi omezenou sérii (pravděpodobně jen 100 ks) vinylů. K albu bude přidána brožura, podepsaná Dee Palmerovou.

Musíme zadat objednávku, jakmile to bude možné, a učiníme tak týden po vydání tohoto časopisu, abychom všem poskytli rovné šance na získání toho, co se stane velmi vzácným sběratelským artiklem. Ten bude vlastně tak vzácný jako Ultimate Edition knihy Silent Singing, ale ne tak drahý. A ano, bude mít o 256 stránek méně, ale co už...!

Vinylové LP nebo CD lze objednat na www.anewdaymerchandise.com/apps/webstore
Stažení (tsk!) lze objednat na www.alfoldrockblues.com/music

A pamatujte, VŠECHNY výnosy z prodeje Tallisu směřují k financování celé studiové nahrávky **The Water's Edge**², napsané Dee Palmerovou, Ianem Andersonem a Martinem Barre - a já VELMI rád oznamuji, že je to nadějně. Věřím, že se Dee začala věnovat notovému záznamu s další hudbou, která tam nebyla původně z časových důvodů zahrnuta. Bude na tom ještě hodně práce, ale doufám, že to vyjde ještě letos.

Silent Singing (Tiché Zpěvy)

Kniha textů Iana Andersona, Tiché zpěvy, má vyjít v červnu a lze si ji předobjednat na www.jethrotullyricbook.com

Informace o cenách nevyhnutelně vyvolala v kyberprostoru obvyklé pobouření ... „další vytahování peněz z kapes“, „nemá ještě dost?“ atd. ad infinitum, ale pravdou je, že cena je na KNIHU velmi férová. 30 £ za skvěle vytvořenou knihu s pevnou vazbou není v žádném případě moc... a i kdyby, nikdo si ji NEMUSÍ kupovat! „Rozhořčení“ samozřejmě vychází z hlavní ceny 500 £ za verzi Ultimate Edition a 250 £ za verzi Signature. Ale ty jsou pro lidi, kteří si mohou takové věci dovolit, pro sběratele (a bezpochyby pro investory), kteří chtějí něco trochu zvláštního. O tom není sporu, a ano, byl bych první ve frontě, který by popadl jednu z edic Ultimate Edition, která je vzácnější než houpací kůň, kdybych takové peníze měl... Dobře, mám takové peníze, jen ne takové množství (© Kevin Tur-vey, AKA Rik Mayall, 1980). Toto jsou taková Rolexová vydání pro konkrétní trh; umělecké artefakty svého druhu. Je krásné takové věci vlastnit, pokud si to můžete dovolit, ale jsou k dispozici i jiné dlouhodobé investice, a ty poslouží také.

Silent Singing bude obsahovat texty ke každé písni, kterou Ian napsal a poté nahrál, od This Was po The Zealot Gene, včetně jeho sólových alb a mnoha skladeb, které se objevily v edicích knih Jethro Tull (včetně „nových“ bonusových skladeb, které bude příští rok v sadě The Broadsword & The Beast). Bude doplněno

---

² **Water's Edge (Na pokraji vod)** V roce 1978 zadal Skotský balet zakázku na hudbu, která bude uvedena jako baletní vystoupení. Administrátorem Skotského baletu byl Robin Anderson, Ianův starší bratr. Bylo proto přirozené, že Robin oslovil s nabídkou právě Iana. Ten přijal a obratem si zajistil pomoc Davida Palmera a Martina Barre. Tak vznikla skladba Water's Edge (Na pokraji vod). Ian Anderson ke skladbě říká: „Původně jsem chtěl, aby se to jmenovalo The Kelpie. Považoval jsem to za téma vztahu mezi mytickým vodním koněm a mladou ženou, kterou toto stvoření svedlo. V mnohém to připomínalo Labutí jezero – romantický mytologický příběh o nadpřirozené bytosti, svádějící nevinnou pannu z vesnice (pozn. překl.)

fotografiemi, které Ian sám vytvořil k ilustraci různých písní. Skladby z Rock Opery bohužel nejsou zahrnuty, protože „nikdy nebyly vydány na albu“, což naznačuje, že nemusí vůbec být nikdy vydány. Předpokládal bych, že Ultimate Edition bude vyprodána, než si to přečtete, ale kdo ví? Stojí za to věc sledovat, pokud máte zájem. Bohužel v době, kdy to zjistíte, uplyne konečný termín pro vytištění vašeho jména v knize... ale, ale vy jste jistě byli první, takže svou šanci jistě nepromarnili...

Classic

Luxusní vázaná kniha s 264 stránkami, ilustrovaná dosud nevídanými fotografiemi Iana Andersona.

Signature

Podepsaná a očíslovaná kniha vázaná, očíslovaný fotografický tisk Iana Andersona v pouzdře, 500 výt.

Ultimátní

Podepsaná a očíslovaná kniha, vázaná v recyklované kůži, plus signovaný, očíslovaný tisk Iana Andersona v archivní kvalitě Giclée, v látkovém potahovaném pouzdře, 100 výt.

VRAŤTE MĚ ZPÁTKY DO TĚCH LET

Konečně se objevují zprávy o neoficiální knize Jethro Tull **Spin Me Back Down The Years**, kterou se Pat Kent zabýval posledních (minimálně) 6 let za pomoci Erin a Charlie / Charley ze skupiny JTG na Facebooku .

Vyjdou dvě verze, Standardní a Deluxe. Deluxe budou dva svazky v krabicové sadě s memorabiliemi a „tajemným vinylovým singlem“. Každý svazek má celých 592 stránek, tedy celkem 1 184 stránek! Ceny ještě nebyly oznámeny, ale dílo lze v květnu předobjednat prostřednictvím přímého odkazu na webových stránkách www.musicglue.com. Standardní verze bude v jiném formátu, ten bude teprve oznámen.

Vraťme se teď k vynikajícímu rozhovoru Old Webbyho s Peterem Johnem-Vettesem. Příběh se dostává od Broadswordu k albům Walk Into Light a Under Wraps a dále. DR

PETER-JOHN VETTESE si povídá s Martinem Webbem - 2. Část

Takže turné Broadsword skončilo na konci roku 1982 a Jethro Tull si dali trochu pauzu, když jste s Ianem pracovali na jeho prvním sólovém albu Walk Into Light v roce 1983. Mám za to, že bylo nahráno v Ianově domácím studiu v Pophleys. Nastěhoval ses a zůstal tam, nebo jsi dojížděl každý den?

Pobýval jsem hlavně v Pophleys, kde jsem ve své ložnici v podkroví utrpěl nejstrašnější astmatické záchvaty, které byly nakonec byly patrně důsledkem roztočů v prachu. Když jsem konečně odešel, Shona se rozloučila se slovy: ‚Naše pračka ti děkuje‘. Dokonce i tehdy, v době slávy Jethro Tull, jsem dostal vynadáno za domácí spotřebič.

Seznam nástrojů použitých při nahrávání zahrnuje vedle fléten a akustických kytar Martin i kytary Rhodes Chroma and Expander, Yamaha CP80, Roland JP8, Promars, MC202, Emulator a Linn Drum Computer. Byly to Tvoje nástroje nebo lanovy?

Některé z nich byly moje a jiné lanovy. Z velmi dobrého důvodu jsou na světě dva lidé, kterým bych, kdybych se mohl vrátit v čase, skryl bicí automat - Stevie Wonder a Ian Anderson. Zaonačil bych to tak, aby Ian ten bláznivý bicí automat nikdy nenašel. Tím nekritizuji ostatní - ať ten, kdo je zcela bez hříchu, hodí první kamenem. Všechny se to nějak tehdy sešlo. Ale jak jsem pochopil, jak Ian, tak já jsme v době Walk Into Light měli moc rádi Thomase Dolbyho. Vzal jsem Iana na turné She Blinded Me With Science, aby ho viděl. Moc se nám to líbilo. Mělo to orwellovský, ledový pocit, nerušil tam žádný zmatený pocit biologické entity. Takže přísně vzato, lanovo použití bicích Linn v té době bylo součástí tvůrčího procesu pro navození nebiologické zvukové krajiny. A měl jsem fakt štěstí, že jsem ho při tom mohl sledovat.

Samozřejmě, že lanovo programování bubnů bylo velmi dobré, protože stejně jako já lituje konce skladatelských bubeníků. V minulosti se od bubeníků dlouho jednoduše vyžadovalo, aby jen udávali tempo, místo kompozičního bubnování. Viděli jste film *Pozor na pana Bakera*? Eric Clapton byl dotazován a řekl: „Jediné, co o mně Ginger řekne, je, že jsem měl dobré tempo.“ A obrátil se na Gingera Bakera, který řekl [s jiholondýnským přízvukem] „Jo, to byla tvoje chvíle!“ Takže bubeníci byli nějakou dobu jen strážci času. A předpokládám, že lanova reakce na to byla udělat z programování bicích něco více kompozičního, více než jednoduše smyčku ‚boof bah‘ a ‚biff baff biff baff‘. Z tohoto pohledu to tedy bylo dobré. Ale podle mého názoru byla jednou z věcí, o kterých si nemyslím, že fungují dobře, kromě jiného, že Ian měl naformátované čipy s vlastními zvuky bubnu. Ty tak nějak vtáhly minulost do současnosti a poté ji provedly mechanickým způsobem. Při zpětném pohledu si nemyslím, že to byla obzvlášť dobrá věc. Jak jsem řekl, kdybych mohl, vrátil bych se a ten stroj před Ianem skryl. Ale další věci, které Ian hrál... Myslím, že byl velmi ovlivněn a ohromen Eddiem Jobsonem, a rád hrával na klávesách mocné pětiny. Lanovo skládání se tedy stejně trochu změnilo, když se objevil Eddie. Troufám si říci, že v jednom okamžiku, když UK předskakovali Jethro Tull, byl by Ian býval rád, kdyby se připojil k souboru i Terry Bozio...

Ano, Ian to říkal ...

Když si vezmeš, co udělal Terry Bozio potom ... existuje album s názvem *Guitar Shop*, na kterém Terry hraje s Jeffem Beckem, které, v závislosti na vkusu, ukazuje, jaký je úžasný hráč. Zvuky jsou to ale hrozné v kontextu toho, co nyní považujeme za normativní. Jde o to, jak to v té době chodilo, a jak se to díváme dnes. Nevěděli jsme s Ianem, jako to bude jednou hodnoceno. Bylo to tak. Žili jsme v osmdesátých letech, ale neříkali jsme si, tohle jsou ‚osmdesátky‘. Prostě jsme nějakým způsobem postupovali vpřed. Zpětně se to může zdát slabší. Tím myslím zvukově. Byla tam spousta dobrých nápadů, ale zvukově nic moc. Viděl jsi německou televizní show, kdy jsme byli s Ianem požádáni o orchestrální verzi *Fly By Night* ...?

Tu s Eberhardem Schoenerem?

Ano. Příběh je takový, že na letišti toho rána běžel nějaký fanoušek Jethro Tull k Ianovi a řekl „Jethro Tull! Poznávám tě...“ Ian si jako morální podporu přivedl Martina a Davea. Pro tuto show měl Martin oblečenou

uniformu policisty a Ian se otočil a řekl „Dobrý den, seržante“ a mě představil s přehnaným skotským přízvukem. Každopádně jsme měli dělat pouze Fly By Night a jednu další věc, ale rozhodli jsme se udělat také Fat Mana. Řekl jsem: ‚Skvělé, udělejme z toho rap, dáme Jethro Tull, poznávám tě‘. “ Je to slyšet těsně před mým sólem bonga, Dave a já zpíváme ‚Jethro Tull!‘ A Ian na to: ‚Poznávám tě!‘

(<https://www.youtube.com/watch?v=wVbDKB1TtEQ> ve 3:30.)

Pokud bylo Walk Into Light tak trochu experimentem, určitě jste zmákli další album Jethro Tull Under Wraps, které bylo hodně elektronické. Ian v poznámkách k remasterovanému CD před několika lety zmínil, že Fender Rhodes vám dodával různé klávesy, ale že se měl držet výroby kytar. Je to i tvůj názor?

Ach bože, to byla zbytečná poznámka a odmítavé hodnocení. Takové postřehy Ianovi moc nepomáhají.

Rhodes Chroma byl v mnoha ohledech radikálním krokem od ARP Quadra k tomu, aby byl skutečně polyfonní - začal život jako ARP Chroma a byl prodáván jako Rhodes Chroma, nyní značka vlastněná CBS spolu s Fenderem, když ARP narazil na problémy s penězi - byl skutečně polyfonní. To bylo v době, kdy na výběr byly Yamaha CS80, Roland Jupiter 8 nebo Moog Polymoog. Chtěl jsem se distancovat od identity, kterou Eddie Jobson zavedl na A, protože on je mocným uživatelem CS80, přesto mám něco, co by se k Jupiteru 8 hodilo - Polymoog byl vždy trochu zklamáním - při dalších eskapádách Jethro Tull. Kromě toho měl Chroma dřevěnou polovytvářenou klávesnici a schopnost napodobovat určité aspekty CS80 při zachování vlastního zvuku. Poslední dobou jsem rád, že mám v podkroví Rhodes Chroma, kde sdílí prostor s CS80 a četnými vintage syntezátory Roland, ale nikoliv se zatracenou mandolínou!

Kromě toho jsem se v letech 1982–1983 spolu s mým programem Rhodes Chroma umístil na druhém místě v kategorii „nejlepších nováčků“ v časopise Keyboard. Ian nebyl bohužel při předávání ceny přítomen - 1. cena byla jeden týdenní pobyt v resortu Butlins ve skotském Ayru (prázdninový a zábavní areál, pozn. překl.), 2. cena byla dva týdny. Takže to dopadlo dobře.

Je Ti přičítáno, že jsi napsal pět z deseti písní na Walk Into Light, a tentokrát jste deset skladeb napsali společně, mám za to že hudbu. Jak jste s Ianem pracovali ve studiu? Dal ti kostru písně a ty jsi dělal na hudbě, nebo byly případy, kdy jsi přišel s nějakou hudbou a Ian řekl, napíšu k tomu nějaké texty?

Začali jsme hledat souznění při intru, sloce, refrénu a tak dále, Ian něco zahrál, a pak zase já, něco velmi analogového. Většinou se to dělo ve vzájemné shodě, jak to má u psaní písní být. Někdy dal celou hudbu on a někdy zase já, ale většinou se to dělo společně. Ian byl vždycky textař a velký melodik. Ale jedním z příkladů, kdy jsem s něčím přišel, byla skladba, Different Germany z alba Walk Into Light - je to už tak dávno, za 40 let – motiv jsme myslím použili i na konci některých živých vystoupení Jethro Tull, když Ian vypouštěl do davu meteorologické balóny [skutečně to bylo jiné Německo]. Ianovi se ta hudba líbila, takže byla vlastně použita dvakrát.

A opět, Under Wraps - a opravdu jsem pochopil to nutkání - byla dobře nastavená hudba, říká se tomu fúze. Pokud si poslechnete Milese Davise, tak on se také vymanil ze své éry bebopu a založil elektrickou kapelu. Ta z velké části improvizovala. Keitha Jarrett hrál na klavír RMI, jeden z nejhůře znějících nástrojů, jaké jste si dokázali představit. Ale hledal, a hledal tvrdě – někdo by dokonce řekl, že tomu podlehl. A Ian a já jsme se snažili také hledat cestu, jak zareagovat na život a dobu. Ale v době, kdy se Under Wraps objevilo, jsem už začínal hrát se členy bývalých Go West. Setkal jsem se Stevem Lipsonem, takže jsem pokračoval na albu Liverpool s Frankie Goes To Hollywood. Byl jsem v té skupině hudebníků a tvůrců vlivu,

kteří v osmdesátých letech hráli na spoustě a spoustě hitů. Dělali to lidé, kteří v šedesátých a sedmdesátých letech ještě nebyli hudebně vnímaví, takže hudba pro ně měla svou vlastní novost a svůj vlastní smysl pro autentičnost. V Jethro Tull však panovala snaha navázat na to, co bylo dříve, a přizpůsobit to novému prostředí, ve kterém jsme se ocitli. Abych byl upřímný, nikdy jsem neměl příliš rád tuto metodu a v jednu chvíli během *Under Wraps ...* Nerad to říkám, že jsem se Ianem neshodl, ale jednoho dne jsme něco poslouchali a řekl jsem: „Nevím, Ian, je to vůbec k něčemu dobré?“ Ve skutečnosti jsme si vůbec nebyli jistí. Moje vlastní preference by byla, tehdy i teď, zvolit metodu, která podle mě zafungovala na *Broadsword And The Beast*. Ale to by bylo formalistické. Pochopil jsem Ianovu touhu jít dál a reagovat na vlastní život a dobu. Možná nemusel nutně poslouchat publikum, které říkalo ne, prostě pokračujte ve hře ve stylu *Thick As A Brick*. No, vlastně to později udělal znovu, ale uspokojilo to fanoušky? Nejsm si jist.

Jako fandovi mi tehdy *Under Wraps* připadalo na JT docela cizí. Mnozí to považují za opravdu dobré písničky, ale [smích] asi by se nám líbilo, kdyby zněly trochu víc jako Jethro Tull ...

A to je přesně ta moje myšlenka – znít „jako“ Jethro Tull. Ale věřím, že jsem účinkoval v jedné z posledních sestav, která skutečně *byla* Jethro Tull. A to jsou brejky, Martine, je to ta mnohotvárnost, je to život a žití, tvorba hudby - kdy jsou chvíle na výsluní a kudy vede správná cesta ... Vždycky jsem si myslel, že Miles Davis, s odstupem času, to pojal správně, ale život, který to doprovázel, byl někdy hrozný³. Jak lze moderně zařídit, aby člověk nemusel prožívat pohromy života a nepřinášet nějaké fenomenální oběti ve jménu umění? Na to sotva existuje nějaký obecně platný návod.

Zajímavé je, že již za tři roky bude 40. výročí *Under Wraps* a Ian naznačil, že by nebyl proti přehrání stopy automatického bubeníka živým hráčem. Co bys tomu řekl?

[Dlouhá pauza] Myslím, že ... Pamatuji si, že kdysi dávno jsem slyšel taneční rekonstrukci písně Elvise Presleyho *A Little Less Conversation*, s přidáním zvukových smyček atd. A bylo to skvělé proto, že spousta pozdního materiálu od Elvise skvělá nebyla. Mělo to atmosféru, mělo to význam pro modernost té doby. Takže u *Under Wraps* s tebou naprosto souhlasím, jako obvykle Ian a možná i já jsme měli spoustu skvělých nápadů. Ale nemyslím si, že to zní dobře. Neříkám však nutně, že to musí znít dobře, aby to bylo dobré. Jednou z mých oblíbených nahrávek, když jsem byl mladší, byla skladba *You Keep Me Hanging On* od Vanilla Fudge. V duchu se to jeví jako fantastická nahrávka, ale když ji posloucháte, zní to hrozně! Je to skvělé, ale zní to hrozně. A myslím si, že *Under Wraps* by bylo nejlepší znovu celou přehrát, nejen nahradit bicí automat bubeníkem. Protože je mimochodem omyl, že když necháš bubeníka zahrát přesně to, co hrál bicí automat, že to bude lepší. Bude to znít stejně, až na to, že na nahrávce můžete dát nějaké pitomé jméno. Věřím, že by bylo lepší, kdyby to bylo zcela reinterpretováno, a možná dokonce - a to by mohlo být trochu proti pod moji úroveň - upustit od všech sekvencí a zahrát všechno ručně. I když hodně z toho, co tam bylo, jsem stejně hrál já. Někaký sekvencíng proběhl, ale ve skutečnosti cokoli, co znělo rychle, jsem hrál já. Já jsem na poslechu sekvencí vyrostl, nevěděl jsem, že jsou to sekvencery, myslel jsem si, že to dělají lidé, tak jsem cvičil, abych se pokusil dosáhnout této agility, a do velké míry se mi to podařilo.

Takže si myslím, že bych to interpretoval zcela znovu - ale to jsem si myslel i o řadě jiných věcí. A samozřejmě bych to rád udělal s Ianem. Ve skutečnosti ona skotská věc, kterou jsem s Ianem nahrál

---

³ **Miles Davis** - Začátek sedmdesátých let byl pro tohoto jazzového trumpetistu pochmurný. Sice se opět oženil, ale zároveň přišly problémy se zákonem, jeho dva synové se stali závislými na drogách, při dopravní nehodě si zlomil obě nohy a byl postižen četnými nemocemi způsobenými především alkoholem a drogami (kokain). Miles si dal pauzu od nahrávání alb a po vyhraném boji nad kokainem se opět vrátil s albem *The Man with the Horn* (1980)

relativně nedávno, byla něco, na čem Ian mohl hrát a pak zpívat. Poslal jsem mu to s pomocí samplu flétny jako příklad, jak bych chtěl, aby hrál. A vrátilo se mi to s něčím úplně jiným. A bylo to skvělé. Myslím si tedy, že důležitou věcí není znovu vytvořit to, co kdysi bylo, co jsme Ian nebo já nebo Martin nebo Dave udělali tehdy, ale říct si, jak to uděláme teď. A kdybychom to chtěli udělat znovu, dostal bych tam i Paula Samwell-Smitha, aby to produkoval. Myslím, že by to bylo krásné. Ale komu to říct?

A když už mluvíme o lidských bubenících, po albu se připojil Doane Perry. Co přinesl kapele?

Když ... [smích] Nikdy na tyto otázky neodpovídám přímo, že? ... když jsme cestovali s Gerrym, a to v žádném případě nekritizuji, byl Gerry brilantní hráč, ale byl to takový hráč pro dobrou náladu, hráč s pocitem, hráč - pohodář; jeho tempo a styl měly vkus. Když jsme se z tohoto období posunovali dál, bylo jasné, že Ian a i já chceme někoho možná trochu víc podobného Barrie Barlowovi. Se spoustou figlů a schopností to celé trochu opentlit. Pracovali jsme krátce s Paulem Burgessem z kapely 10 cc. Byl jsem s ním ve skupině, co hrála fúzi, kterou jsem dal dohromady, abych si užil to, co jsem nemohl v JT. Paul k nám pasoval, když jsem ho představil Ianovi. Do té doby měl Ian zkušenosti s Markem Craneyem, který byl fenomenálním hráčem. Vlastně příběh Marka Craneye, který se trochu týká Jethro Tull, je následující. Když jsem opustil Jethro Tull, připojil jsem se k Jeff Beck Bandu - alespoň to jsem si to myslel. Beckův Manažer na konci turné Under Wraps poslal telegram. Zda si chci přijít zahrát. Udělali jsme několik zkoušek s Jeffem Beckem, ale nakonec to nevyšlo. Myslel jsem, že bubnovat bude Simon Phillips, ale když jsem dorazil, byl tam Mark Craney, Jimmy Haslip na basu, já a Jeff. Zkoušeli jsme album Flash, a nemyslím si, že se to Jeffovi moc líbilo. Mark a já jsme se ale zjevně shodli díky společným zkušenostem v Jethro Tull. Jednou večer jsem měl hrát s kapelou Hubbards Cupboard zase v The Cricketers v Oválu v Londýně, tak jsem Marka pozval hrát na bicí. Mark řekl ano, přijdu. Zavolal jsem tedy Joe Hubbardovi a řekl: „Podívej, můžeme si zahrát s Markem Craneyem z kapely Gino Vannelliho!“ Tak Mark hrál a nejlepší slovo pro jeho hru je „úžasná“.

V době, kdy jsme dělali album Under Wraps, jsme si uvědomili, že potřebujeme někoho, kdo by dokázal hrát na strojově přesných částech, ale také měl dostatek technických fines a zvládnout velké věci ze staré epochy Barrie Barlowa, a ne hrát jen tak na náladu. Vyzkoušeli jsme tedy několik lidí, z nichž jedním byl Simon Phillips. Ale z jakéhosi důvodu, i když Simon hrál, samozřejmě, skvěle, nedošlo mezi Simonem a Ianem ke splynutí duší. To Doane byl fanouškem Tull, od svých asi patnácti let a znal věci, znal historii, uměl skvěle hrát a hudebně se k kapele skvěle hodil. Byl to také slušný člověk. Doane a já jsme vycházeli opravdu dobře a oba jsme byli při zkouškách velmi pilní. Na americkém turné jsem měl tzv. tiché klávesy a s Doanem jsme mezi zvukovou zkouškou a koncertem cvičili, nonstop, někdy čtyři nebo pět hodin denně společně. Prostě jsme cvičili věci, základy, stupnice, arpeggia atd. Miloval jsem přísnost toho stylu práce na rozdíl od rock'n'rollové normy, kdy hráči vyhazují do povětří záchody a podobně. Upřednostňoval jsem regulovanější a přísnější výcvikový přístup. Takže ano, Doane se perfektně hodil k Jethro Tull, dokázal skvěle hrát strojově přesné části, ale dokázal to i pěkně rozjet, a nechal se dokonce dotlačit ke hře na bláznivá bonga na Fat Manovi.

Turné Under Wraps skončilo v Austrálii těsně před Vánocemi 1984. Máš významné zážitky i z této cesty?

V hotelu Sebel Townhouse v Sydney došlo k několika skvělým okamžikům, kde jsem ve vstupní hale hrával vánoční koledy. Pozvali jsme i Richie Blackmorea, ale odmítl se zúčastnit - myslím, že ho odradily moje

jazzové vsuvky ve skladbě Good King Wenceslas (*Dobry král Václav*⁴, pozn. překl.) Následujícího dne když jsem se svlékl, abych si zaplavil v bazénu na střeše, podařilo se technikům schovat mi ohoz do výtahu; poté, když jsem své svršky hledal, natlačili mě do druhého výtahu a stiskli „Recepce“. Vystoupil jsem ve čtvrtém patře a pokusil jsem se skrýt, ale když jsem uslyšel cinknutí sousedního výtahu, byl jsem si jist, že to je hotelová ostraha, která se mnou vyběhne. V panice a stále trousíc kapky vody jsem předstíral, že jsem jakási socha podobná Amorkovi, který chrlí vodu v zdobené fontáně. Nebylo to vůbec snadné. Naštěstí to byl Paul Tebbit, můj klávesový technik, s mým oblečením. Jen tak tak z toho nebyla pohroma.

Také jsi v roce 1984 se zbytkem kapely nahrál s Davidem (Dee) Palmerem A Classic Case. Máš na to nějaké vzpomínky? Přidali jste své party později, nebo jste hráli společně s orchestrem ve studiu?

Ne, hráli jsme s orchestrem. Bylo to trochu těžké, protože jsem nebyl zvyklý na dirigenta. Dee dirigovala a v jednu chvíli jsem měl najít správný moment pro úvod do Locomotive Breath. Dee na mě namířila taktovku, ale s dirigentem to je vždycky tak, že dá signál asi osminu noty před nástupem. Takže na prvních pár pokusech jsem zahrál „bong“ a orchestr zahrál „dong“ až o osminu noty po mně. Takže jsem se musel naučit to osminové zpoždění, ale nakonec jsme to dali. A byla to vlastně skvělá zábava, opravdu jsem si to užil. Pokud si dobře pamatuji, na bicí hrál tehdy Dave Mattacks.

Paul Burgess určitě na některých skladbách hrál, ale nebyl zmíněn. Mám za to, že tam bylo víc bubeníků.

Ano, je to tak, zapomněl jsem, Paul hrál na několika skladbách. Ježší, víš toho víc, než já. Ale jsem si docela jistý, že tam hrál i Dave Mattacks, včetně Locomotive Breath. Dave byl další fantastický hráč na pohodu, který by se k Jethro Tull hodil.

Chvíli s Jethro Tull hrál.

Aha. Bylo to přede mnou nebo po mně?

Po tobě, na počátku devadesátých let.

Tehdy měl Ian na sobě velmi barevné oblečení. Prožil svou osmdesátkovou chvíli až v devadesátých letech!
[Dlouhý smích]

Turné Under Wraps bohužel zničilo Ianovi hlas a v roce 1985 si vzal rok volna ...

Turné Under Wraps mělo tenhle dopad, ale jak jsem řekl dříve, myslím si, že se to dělo už několik let, částečně kvůli jeho přehnané technice, ale také z mnoha jiných důvodů. Viděli jste, jak Ian Anderson ze sebe každý večer vydává všechno, což je super. Ale tehdejší éra byla na jevišti velmi hlasitá. Můj odposlech měl 4 000 wattů, i když naštěstí byl ode mě hodně daleko. V poslední době, když hraji živě, používám buď sluchátka, nebo krásné, téměř hi-fi monitory na konverzační úrovni hlasitosti. Kdyby Ian prožíval tou dobu něco takového, dobře, možná by neztratil hlas, ale byla by ta hudba stejná? Nebyla.

Ian si každopádně vzal rok pauzu a Ty jsi se vrátil v roce 1986 jen na půl tuctu živých vystoupení v Evropě. Od prvního roku 1968 se dveře u Jethro Tull netrhly. Řada odchodů a příchodů nebyla nutně formálně oznamována. Takže jsi prakticky 'odešel' na konci roku 1984 nebo v roce 1986?

---

⁴ **Good King Wenceslas** - oblíbená anglická koleda zpívaná při příležitosti svátku sv. Štěpána Koleda vypráví o dobrém panovníkovi Václavovi, vlastně o českém knížeti svatém Václavovi.

Nastal špatný okamžik v Universal Amphitheatre v Los Angeles, poslední dva večery turné American Under Wraps, kdy se to podělalo. Během této epizody jsem se rozhodl, že moje fungování skončilo. [Stránka Ministerstva informací zaznamenává, že „Ian konfrontoval několik lidí, kteří nechtěli přestat kouřit konopí v první řadě, hrozil, že koncert ukončí, protože ho „zabíjí“ bolest v krku,“ a že druhý večer byl zrušen „zjevně následkem událostí z předchozí show“.] Následně jsem slyšel, že Ian se také rozhodl, že ta éra se mnou v kapele skončila - ale tou dobou už jsem byl pryč, už jsem o Jethro Tull neměl zájem. Nebyla to žádná zásadní věc, byl to pro mě velmi mírný přechod. V té době jsem byl velmi zaneprázdněn jinými ambicemi. Odešel jsem k Jeffu Beckovi a už se nevrátil. Myslím, že špatné recenze na Walk Into Light a Under Wraps byly pro Iana pravděpodobně dostatečně odrazující. A samozřejmě vrtkavý prst obvinění ukazova ledaskam, že?

Takže když jsi se v roce 1986 vrátili jen na těch půl tuctu koncertů, byla to jen laskavost, že?

Ano. Hmm ... ano. Nikdy jsem to nechtěl hrotit. Bylo pro mě v pořádku, abych se rád objevil, kdyby mě Ian požádal, což udělal. Pamatuji si, že v té době to byla skvělá věc. Poslední okamžik pro mě přišel, když jsme dělali velký koncert pod širým nebem v Lorelie v Německu. Na předchozích turné jsme často dělali to, že Martin, Dave a já, když jsme odešli z pódia, Dave Pegg v šatně vždycky prohlásil: „No, bylo jsme blízko, ale na doutník to nebude“. Věděli jsme, že vystoupení nebylo perfektní, nehráli jsme všechny ty správné noty a tak dále. Ale dali jsme si aspoň symbolickou cigaretu Davidoff. To znamenalo, že jsme to sice na pódiu úplně nezvládli, ale pořád to bylo na malý doutniček. Po poslední show, kterou jsme zahráli, jsme slezli s pódia a byli v autobuse a já věděl, že to pro mě skončilo. A Ian vytáhl pět velkých doutníků a řekl: „Skoro - a s doutníkem!“ Oslavili jsme to velkým doutníkem, což bylo velmi pěkné. Poté jsem se musel velmi rychle dostat na letiště, protože jsem měl hrát na klávesy na albu Carly Simonové, produkovaném Paulem Samwell-Smithem. Přes den jsem tedy hrál s Jethro Tull, dal si doutník, a ten samý večer jsem byl ve Right Track Studios na 42. ulici v New Yorku, kde jsem hrál s Carly Simonovou, s Russem Kunkelem na bicí a Tony Levinem na basu. Jak milé.

Ale v roce 1989 jsi se vrátil do studia a zahrál „další klávesy“ na čtyři skladby na Rock Islandu. Nějaké vzpomínky na tyto sessions?

Šlo o počín na základě přátelství a dobré vůle. Byl jsem rád, že jsem Iana znovu viděl, a snažil jsem se hrát co nejlépe, i když myslím, že naše chuťové buňky se v té době už radikálně lišily. Bylo od něj velmi hezké mě oslovit, a to si myslím dodnes. Viděl jsem pár poznámek, kde se Ian zmínil, co na mě není moc hezké, ale vždy jsem tomu dokázal rozumět. Například komentář, který jsem zmínil dříve o mně, že jsem příliš spekulativní, trochu skotský a trochu příliš osmdesátkový. Připomíná mi to jedno ruské přísloví: „Mysli si to, ale neříkej to; když to řekneš, nepiš to; když to napíšeš, tak se pak nediv.“ Pravděpodobně jsem to sám dnes porušil, Martine! Ale vysvětluji jsem lidem, že Ian by to nemyslel doslovně, dělá si srandu! Proboha, není to úplně tak. Ale někdy člověk vidí něco v tisku a pomyslí si, ty raubíři! Viděl jsem napsané věci v průběhu let, kdy jsem dostal vinu za všechno, co se s bastardem Jethro Tull pokazilo, ale myslím si, že to tak není, není to pravda. Šlo o Ianovy touhy a my jsme byli ti lidé, kteří mohli některé z jeho tužeb objasnit. Jak jsem vysvětlil, nebyli by Jethro Tull bez Iana Andersona. Byl by Broadsword And The Beast stejným albem beze mě, Davea a Gerryho? Nebyl. Ale našel jsem přes své výhrady k Ianovi cestu, protože jsem si vědom toho, pokud na to nejsem přímo hrdý, že jsem dosáhl dostatečně slušné kariéry. Nikdy jsem nečekal, že jednou budu rozdávat vizitky, na kterých stojí „Jethro Tull“.

Vraťme se k on-line článku, který jsem dnes četl o tom, jak si Ian užíval práci s minulými členy, ale on a oni už nechtějí ráno vstávat vedle sebe. Tomu věřím. V tom možná tkví rozdíl mezi mnou a řadou jiných. V minulosti byli někteří členové Tull nespokojení. Říkali o Ianovi nehezké věci. Ale co na lana musím prozradit já se týká hlavně toho, jaký je skvělý vůdce kapely. Jsem vděčný za ohromnou příležitost, kterou jsem dostal. Viděli jste nedávno dokument Sky Arts o Jethro Tull? Vzpomínám, že jsem řekl: „Mám jen jedno slovo: Děkuji.“ Víš, co jiného lze říci o celoživotním extrémním privilegii? [Směje se] Takže proto říkám, že nemám opravdu co dodat ke svým emocím ve vztahu k Jethro Tull, protože jde jen o maximální vděčnost.

Strašně mě mrzelo, když jsem slyšel, že Martin a Ian se rozhádali, a zdá se, že dost nesmířlivě. Spolu totiž představovali podstatu Jethro Tull. Pokud si znovu projdeš tuto změť šílených alibi, které říkám interview, všimneš si, že jsem několikrát zmínil otázku přetrvávání identity. Myslím, že jednou z obtíží, s nimiž se Martin setkal, je to, že byl v Jethro Tull příliš svázan. Často na to myslím... V roce 1992 jsem jako spoluautor vytvořil první ze tří sólových alb Annie Lennox. Přišel jsem s aranžemi pro Walking On Broken Glass a tak dále. Kdybych vám zahrál původní demo Walking On Broken Glass, nepoznali byste ji. Přišel jsem s riffem a pohrával si s ním, a o tom to je. Myslíš, že Walking On Broken Glass by neexistovalo, kdyby nebylo mě? Tak to není, protože jeho totožnost je spojena s Annie Lennox. Walking On Broken Glass by vzniklo i beze mě. Ale bez Annie Lennox by to už Walking On Broken Glass nebylo. Ale to nesnižuje moje zásluhy, ani nezvyšuje podíl Annie se na celé věci. Bylo to splynutí duší a byla to dobrá věc. Martinova role v Jethro Tull byla podobná. Mohli existovat Jethro Tull bez Martina? Ano. Byli by takoví, jací byli? To si nemyslím. Myslím, že Martinova role a přínos byly naprosto zásadní ve dvou směrech. Kromě zjevné skutečnosti, že skvěle hraje, je to také o tom tím, jaký je to člověk. To je velice důležité. Lidé se však vyvíjejí, včetně lana Andersona, dokonce i v případném zjetí názoru fanoušků. Co se týče úspěšných umělců, jen velmi málo z nich, když o tom přemýšlím, je schopno zabránit tomu, aby se nezačali opakovat nebo se nestali svou vlastní kopií. Je to velmi, velmi obtížné. Jedním ze způsobů, jak to udělat, je investovat do vlastního alter ega, což je částečně to, co Ian Anderson stejně udělal, ale ne ve stejné míře jako byl například Ziggy Stardust (*alter ego stvořené Davidem Bowiem, pozn. překl.*). Martinova celoživotní investice v tomto ohledu spočívala v něčem, co podle mého názoru vnímal částečně jako součást vlastní podstaty. A měl pravdu. Ale Ian také. [Směje se] Není v tom rozpor, ale v tomto okamžiku to znamená rozdvojení. Nevím toho dost o pozadí onoho rozchodu, abych ho mohl komentovat. Dovedu si představit, že Ian teď může být beznadějně zničen přemýšlením, co dělat, aby mohl pokračovat v takovém životě, jaký chtěl, a měl by myšlenkami vždycky skončit u Martina. Nemyslím si, že to tak opravdu cítí, a to je smutná, brutální skutečnost. Já si nemyslím, že by Jethro Tull byli Jethro Tull bez Martina Barre. Ale co já vím !?

Pravděpodobně toho víš tolik, co já.

[Směje se] No, pokud je to tak, pak jsem rád, že jsem nebyl v Jethro Tull celý život. Říká se tomu perspektiva. V té době jsem byl velmi šťastný, že jsem členem Jethro Tull, ale strávil jsem mnohem více svého života tím, že jsem u nich nebyl, takže moje osobní identita není předurčena k tomu, abych byl jejich členem. Vlastně jsem si říkal, že bych ti mohl sdělit něco, Martine, co by jednou větou vyjádřilo můj vztah k Jethro Tull. Tady je moje věta. Bez Jethro Tull bych nemohl mít takovou kariéru; a nemohl jsem využít své kariéry v Jethro Tull lépe.

To dává dokonalý smysl.

A v dobrém i ve zlém si myslím, že to je problém, který Martin a Ian měli. A pokud jde bohužel o konečný stav, jak se zdá, tak co bylo bylo a toto je teď.

Pokud si dobře pamatuji, říkal jsem ti Martine, cosi, co mohlo znít jako kritika lana nebo Martina, nebo kohokoli jiného. Ale není to tak. Je to láskyplná a laskavá retrospektiva toho, co bylo mým velkým štěstím. Měl jsem velké štěstí, že jsem byl v Jethro Tull po tak dlouhou dobu, a zároveň nesmírně štěstí, že jsem byl po tak dlouhou dobu mimo Jethro Tull.

Už jsme skoro hotovi - mám ještě jen pár rychlých otázek. Poté, co jsi spolupracoval s Jethro Tull, jsi pracoval s mnoha různými lidmi, z nichž jste dnes mnoho zmínili. Bohužel by trvalo příliš dlouho to probírat jednotlivě - pokud neuděláme později další rozhovor! Moje otázka tedy zní ... Existuje ze všech těch lidí nějaká spolupráce, na kterou jsi ze všech nejvíce pyšný?

[Dlouhá pauza] To je drsné! Všichni zaujímají svůj bod na trajektorii, která je nevyhnutelně v životě každého člověka smutně parabolická. [Směje se] Takže existují tací, kteří představují zenit, a jiní jednoduše, „nikdy více“. Existuje mnoho lidí, se kterými jsem spolupracoval a kteří nedosáhli žádného statusu celebrity. A byl tam naopak nejslavnější ze všech, Paul McCartney, ke kterému jsem se už pracovně nevrátil, protože, jak jsem vysvětlil, už by to nebylo tak dobré. Ale byla tu jedna skupina, ke které jsem se rád několikrát vrátil a pracoval s ní, a tou byla The Bee Gees. Poznal jsem Barryho, Maurice a Robina a všechny ty vzestupy a pády, které zažili a které zvenčí nikdy nepoznáš. Poté jsem s Robinem pracoval na jeho sólovém albu a také na jeho Titanic Requiem. A nešlo jen o setkání s vynikajícími hudebníky; bylo to i o přístupu na jejich oběžnou dráhu a zažívání to všechno. To mi šlo trochu na tělo, zvláště když jsem pracoval s Robinem Gibbem. Bylo to těžké, ale bylo to skvělé. Ale bylo jich tolik a nerad bych kohokoli vynechával. Práce s Annie Lennox byla očividně vrcholem, protože jsem byl za Walking On Broken Glass nominován na Grammy. Neříkám, že šlo jen o to; vítězství Grammy by však pomohlo!

A co právě děláš? V lockdownu jsi musel napsat a nahrát nejméně šest sólových alb ...

No, jsem v posledním semestru studia filozofie v Birkbecku. Proto [smích] občas možná zním trochu abstraktně! Hudebně, jak víš, už mnoho let skládám s dobrými, špatnými a neutrálními interprety. Abych si uchoval nějaký přehled a věděl, co se děje, často mi připadá, že analyzovat současnou tvorbu hudby a její přetváření je velmi poučné a zábavné. Udělal jsem tedy spoustu skladeb jako „coververze“ na různé talentové show a také provádím forenzní rekonstrukce věcí, které lze použít v reklamách a podkresech. Když se podíváte na můj web, uvidíte, že jsem vytvořil skladbu Soul Bossa Nova, která byla naposledy použita jako hudební téma ve filmu Austin Powers. A předělal jsem také téma Dad's Army pro dokument o natáčení této show. A teď jeden protiklad. Právě jsem dokončil práci na albu s dámou jménem Gillian Hills. Je fantastická, ale řeknu to tak, že algoritmy umělé inteligence ji nenajdou. Je brilantní a velmi rozporuplná - podívejte se na www.facebook.com/GillianHillsOfficial a uvidíte, proč to říkám. Během let jsem si udržoval své pianistické dovednosti, takže vystupuji také v duu s fenomenálním perkusionistou zvaným Pete Lockett, jako Lockett-Vettese Band. Uskutečnili jsme náš první koncert, převážně improvizovaný - což by pro některé lidi mohlo znít jako noční můra! - loni v říjnu v The Lighthouse v Poole, pod názvem Other Voices, Other Rooms [stále lze najít na <https://lockett-vettese.com> za 15 liber, se dvěma Petry, s nimiž následně pohovořil Bill Bruford].

Takže, v každém rozhovoru jsem velmi upřímný, takže doufám, že jsem nikoho neurazil.

Byli jsi upřímný, ale nemyslím si, že bys byl nespravedlivý nebo urážlivý, nebo řekl něco, co bych nechtěl tisknout - kromě těch pár příípadů, kdy jsi řekli „Netiskni to“, čemuž vyhovím. Myslím, že celkově jsi byl čestný, ale spravedlivý.

Nikdy jsem neřekl, že Terry Ellis je ****, že?

To jsi ani nemusel.

[Hurónský smích] Znáš příběh Terryho Ellise, jak si přišel poslechnout Under Wraps?

Jak mu Dave Pegg vylepšil nápoj? Ano, řekl nám to sám Peggy. Abych byl upřímný, poprvé jsem potkal Terry Ellise v devadesátých letech a vůbec se mi nelíbil. Ale docela nedávno jsem s ním udělal rozhovor pro časopis A New Day a byl velmi milý. Jako každý, i on ,vyrostl ', možná ve spojení s ,vyčištěním myslí '.

Ten posudek na Under Wraps mohl mít různá vyznění. Pamatuji si, jak v Mayfair Studios Steve Lipson produkoval první sólové album Annie Lennox, Diva. Byla tam skladba Why, kterou jsem považoval za nudnou, a nenáviděl jsem ji. Stále jsme kolem ní skákali, ale nemohli jsme se nikam dostat. Nakonec jsme z ní něco vyzdímali, ale vůbec jsme si tím nebyli jistí. Steve řekl: „Řeknu vám, co uděláme, v pátek má přijít Simon Fuller, pustíme mu to, a pokud to nezafunguje, jde to do koše. Pokud se mu to bude líbit, můžeme pokračovat.“ Simon Fuller tedy dorazil do studia a poslechl si to. Seděl jsem v zadní části studia a myslel jsem si: „Bože, to zní hrozně, je to otrava“. Jak to skončilo, Annie řekla: „Ani nevíš, jak se cítím“. Řekl jsem: „No, určitě nevíš, jak se cítím já, bylo to naprosto hrozné“. Nastala pauza a Simon Fuller se obrátil na Steva Lipsona a řekl: „To je první singl“. A za další nanosekundu jsem přešel od myšlenky, že je to hrozné, k tomu, že jsem zjistil, že je to opravdu skvělé. [Skladba dosáhla 5. místo britských žebříčků]. Je to vždycky jako hod mincí. Totéž se mohlo stát, kdyby tehdy přišel Terry Ellis, poslechl si Under Wraps a shledal, že je to dobré, myslím, že to mohlo dopadnout líp. Ale absolutně to nenáviděl. Ale už se cestou do studia svůj postoj upravil, jak to nazval Dave Pegg, a pak si dal další drink. Měl na uchu pouze jedno sluchátko, druhou stranu stera měl na krku! Samozřejmě, že by byla drzost, kdyby ho někdo zkusil upozornit, že nemá sluchátka správně nasazená. Vzniklá atmosféra konstatovala, že je album hrozné. Když k tomuhle dojde, umělecké pochyby najdou naplnění. A já jsem byl na obou stranách, jako s touto věcí Annie Lennox. Když někdo říká: „To je skvělé“, tak to pak skutečně skončí, a když někdo poznamená „Ne, to je sračka“, tak je to zase naopak. Sledoval jsem dokument o natáčení filmu Blade Runner a žasl jsem nad odhodláním Ridleyho Scotta jak shlédl přehlídku všech těch kostýmů, a řekl „Ne, to je na nic“. A právě včera v noci jsem sledoval opravdu skvělý dokument o natáčení Galaxy Quest, který byl parodií na Star Trek, jeden z posledních filmů, ve kterých byl Alan Rickman. Vypadalo to, že film nebude dobrý, ale nakonec byl. Zase ty kostýmy a: „Ne, to je na nic“. A taky to chvíli bylo na nic. Ale teď je to dobré. Vysvětlí záměr a zůstaň moderní.

Moje žena to má nastavené správně. Sleduje spoustu televizních dramát a filmů a říká, že ji nezajímá, co říkají kritici. Když se jí to líbí, tak se jí to líbí.

Přesně tak. A mimochodem, další z mých oblíbených příspěvků je převládající moudrost, že člověk musí hudbě „rozumět“, aby se mu líbila. Není to tak! Nemusíš mít důvod k tomu, aby se ti něco líbilo. Obliba se odvíjí od toho, kdo jsi. Nezáleží na tom, z jakého pocházíš prostředí, jakou jsi měl výchovu, zda jsi přirozený talent, nebo pilný žák. Ať tak či onak, pokud se ti to líbí, tak se to počítá. A samozřejmě se ti může líbit celá řada různých věcí na jakési stupnici kvality, které sahá od odpadu až po extrémně náročné umění, a můžeš je mít rád stejně. Můj pohled na populární hudbu je nyní smutný, protože rozhodující lidé a umělá inteligence se domnívají, že existuje jen to jedno, jen ty čtyři akordy a pentatonická bluesová stupnice.

Četl jsi si Age of Surveillance Capitalism (*Ve věku kapitalismu dohledu*⁵) od Shoshany Zuboff?

Ne, nečetl. [Jako by se stalo...]

Všichni víme, že už existují analýzy, které provádějí těžbu dat a podobné věci. Z takzvaného přebytku chování se stává zboží, které je na prodej, a do značné míry zaručuje, co si takzvaná veřejnost v budoucnu zvolí. Je to docela děsivá věc. Každopádně to nechám na tobě, aby sis to nastudoval.

Je to možná nefér nebo nezodpovědná otázka, ale ohlédnutí se za tvou dosavadní úžasnou kariérou - jaký aspekt hudby Ti přináší největší potěšení a uspokojení ... psaní, nahrávání, hraní naživo, produkce, aranžování atd.?

Ha ha ha. Ne, to vůbec není nefér. Až budeš mít další příležitost, mrkni se na první epizodu programu Netflix s názvem *Pretend It's A City (Předstírej, že je to město)*. Bude se ti možná zdát trochu vyčerpávající a shovívavá, ale vydrž. Martin Scorsese tam zpovídá Fran Lebowitz. Je to otevřená spisovatelka s názorem, o které si myslím, že je skvělá. Má pár bezva poznatků, hodně jsem rezonoval s tím, co řekla, a teď Ti v tom duchu odpovím. Beru to, co dělám, jako celoživotní závazek. Já tím opravdu žiji, není to jenom „jako“, je to mé skutečné já. A zkušenost s autentičností je do značné míry nedostatečná, jako se vším dobrým. Získání ... Chtěl jsem říci znalostí, ale spíše jde o získání života a s ním i znalostí je, jak jsem zjistil, jednou z nejvíce nedostatečných zkušeností, jaké můžeš zažít. To neznamená, že mi připadá mizerné všechno. Pokud komunikuji se svým psem, když se oba díváme na větrem rozevlátý strom, jsou to krásné okamžiky. Ale zkušenost s dobrem a zlem mi připadá do značné míry omezená. A to je skvělé - ať to tak dlouho zůstane.

Takže, abych odpověděl na Tvou otázku, co mi dává největší potěšení - nic! Nemám žádné potěšení. Nic, od čeho bych se mohl odrazit a říct, že se cítím opravdu dobře. Nikdy jsem se k tomu pocitu nemohl dobrat, a ve skutečnosti, jak o tom stále více přemýšlím, si ani nejsem jistý, zda k němu chci dobrat. Všechno vždy zůstává aspirací a může to trvat dlouho. Pokud jsi někdy četl cokoli od Aristotela, a musím říci, že já ho četl hodně, tak jeho étos tkví v konceptu, kterému říkal eudaimonia⁶, což je soubor ctností charakteru, ctností intelektu, života, získaných příležitosti a štěstí při volbě. V eudaimonii se dobře prožitý život dostavuje až v okamžiku, kdy zemřeš. Myslím, že jsem s tím do značné míry ve shodě.

Kolik máš ještě otázek?

To je vše, hotovo.

---

⁵ **Ve věku kapitalismu dohledu:** Zápas o budoucnost lidstva při přechodu k novému rozložení moci. Kapitalismus dohledu je podle knihy nový ekonomický řád, který využívá lidskou zkušenost jako volně dostupnou surovinu pro skryté obchodní praktiky vytěžování dat, predikce chování a prodeje. Algoritmy pracující v rámci existujících platforem dokáží lidi i přímo ovlivňovat. Autorka varuje před možným katastrofickým vývojem, kdy bude „základní právo na budoucí zdárný vývoj lidstva ohroženo agresivní digitální architekturou modifikující chování, vlastněnou a provozovanou kapitálem dohledu“. Hlavním problémem v pozadí je vznik obrovské nerovnováhy znalostí – „oni o nás vědí vše, my o nich nic“.

⁶ **Eudaimonismus** - názor, postoj, životní strategie, který sleduje jako cíl dosáhnout vnitřního blaha (na rozdíl od *hédoné* - tělesných rozkoší). Může také jít o *ušlechtilé jednání*, které bude mít za následek hřejivý pocit čistého svědomí. Štěstí v souvislosti s eudaimonií není chápáno jako příznivá náhoda, ale pocit vnitřního vyrovnaní, duševního klidu, blaha, ataraxie. Eudaimonismus se vyskytuje v helénismu a buddhistickém popisu motivu a účelu živých bytostí. Nemá mnoho společného s morálkou, protože je v rovině subjektivní motivace. Naopak, v některých případech může být vyhledávání a dosahování eudaimonie interpretováno jako apatické až sobecké.

Dobrá, chci ti říct ještě něco na závěr. Možná si pomyslíš, že je to neoriginální, ale ve vztahu k Jethro Tull jsem vždycky měl za to, že jsem příliš mladý na to, abych se spokojil s rock'n'rollem, a příliš starý na to, abych umřel mladý!

Chytré!

Každopádně mám podezření, že moje názory na Jethro Tull budou nyní docela nekonfliktní a nepřidají příběhu žádné senzační objevy ...

Vůbec ne. Věci, které jsi dnes řekl, jsou všechny novými kousky do skládačky ...

Co na to říct? Všechno se to sbíhá u jedné konkrétní osoby - u Iana Andersona. A co lze říci o muži, který je tak skvělý? Cokoli, co bych řekl na úkor jeho existence by znělo prostě kysele a já to tak necítím. Možná jsem to tehdy udělal - v tom DVD dokumentu jsem opravdu řekl, že je to občas vůl. Ale kdo jsem, abych ho soudil? A kdo není vůl zas a zas? Zažil jsem s Jethro Tull úžasné chvíle, a *The Broadsword And The Beast* je ze všech důvodů, které jsem vysvětlil, opravdu dobrým albem. Ale hrál jsem na něm, takže nemám dostatečný odstup.

V každém případě je to dobrá tečka na závěr, takže díky za Tvůj čas - bylo to skvělé.

Priznal jsi se že po všech těch letech jsem člověkem, s nímž jste dosud nehovořili. A přitom jsem jedním z vůbec prvních spoluautorů v Jethro Tull. Musím říct, že to považuji za vaše žurnalistické selhání gigantických rozměrů.

Ne, jsi naopak na čele seznamu, nechali jsme si toho nejlepšího na konec.

[Huronský smích] Dělán si samozřejmě srandu!

Ale má pravdu! Ne že by A New Day neměl novinářské neúspěchy gigantických rozměrů (možná pár malých), ale bylo mi potěšením tenhle napravit a konečně získat Peterův fascinující, zábavný a občas unikátní pohled na Jethro Tull osmdesátých let. Ještě jednou děkuji Petrovi, že si na pokec našel čas. MW

Ještě jednou děkuji Old Webbymu a obrovské poděkování Petrovi za to, že vydržel 3 hodiny s Old Webbym na „telefonu“. Ten muž si zaslouží medaili! DR

Other Voices, Other Rooms (Jiné hlasy, jiné místnosti)

Série jedinečných představení, spolupráce a happeningů představujících Lockett-Vettese Band. Stojí za to toto skvělé živé vystoupení Petera-Johna Vettese a mimořádného perkusionisty Pete Locketta prostřednictvím odkazu na webových stránkách vyzkoušet. Více než 70 minut vynikající a neuvěřitelně pestré hudby od virtuózní dvojice, po které následuje rozhovor s nikým jiným než Billem Brufordem, který je velmi poučný a intelektuální, ale místy i zábavný. Hudba je více podobá Tangerine Dream než Jethro Tull. Jedná se o první z řady koncertů Petera s dalšími hudebními hosty.